BEYAZ ATLI PRENSES

Bütün kadınlar ama sadece cesur erkekler için

ZEYNEP KESLER ÖZDOĞAN

CERES | ROMAN

CERES YAYINLARI 481
Roman 72

BEYAZ ATLI PRENSES
ZEYNEP KESLER ÖZDOĞAN

Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de
Ceres Yayınları'na aittir. Tanıtım için
yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Ceres Yayınları

İMTİYAZ SAHİBİ **:** Ayşe Tuğba Dedeoğlu
GENEL YAYIN YÖNETMENİ: Hakan Demir
YAYIN KOORDİNATÖRÜ **:** Berker Noyan
EDİTÖR **:** Ömer Karabayır
KAPAK TASARIM **:** Kerem Keskin
KAPAK GÖRSEL **:** Ayşegül Şibiroğlu
KİTAP TASARIM **:** Çelebi Şenel

1. BASIM, Kasım 2026

BASKI VE CİLT
UZUNİST DİJİTAL MATBAA A.Ş.
Akçaburgaz Mah. 1584 Sk. No: 21
Esenyurt-İstanbul
Tel: (0212)945 48 42
Matbaa Sertifika No: 68922

CERES EĞİTİM VE YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
Fahrettin Kerim Gökay Cad. Emin Sağlam Apt.
No:227 K:7 D:15 Göztepe, Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216.566 15 51
www.ceresyayinlari.com
iletisim@ceresyayinlari.com
Yayınevi Sertifika No: 40075

ISBN: 978-625-8847-19-2

ZEYNEP KESLER ÖZDOĞAN

Beyaz Atlı Prenses

ceres
YAYINLARI

I

MASALLAR VE GERÇEKLER

Ben küçük bir kızken duyduğum her hikâyenin kahramanı erkekti. Bu yüzden türlü kötülüklerle savaşmak ve tüm güçlükleri yenmek de sadece erkeğin göreviydi. Kadın ise kurtarılmayı beklemek dışında hiçbir şey yapmak zorunda değildi. O, kahramanı için güzel bir ödülden ibaretti.

O zamanlarda bu durumdan asla rahatsızlık duymazdım, hatta böyle olması bana hiç garip gelmez, aksine hoşuma giderdi. Sanırım büyüdüğümde güzel bir prenses olmak, kahraman olmaktan çok daha cazipti benim için.

Arkadaşlarımla büyük bir keyifle izlediğimiz Cüneyt Arkın filmlerinin ardından yaptığımız canlandırmalarda bile hayalî düşmanlarla savaşarak kahraman olma işini onlara bırakırdım. Ön saflarda onlar dövüşürken ben arkalarında durur, kimseye çaktırmadan zihnimde prenses rolüne bürünerek, içten içe kurtarılma fantezileri kurardım. Neden arkada kaldığımı, onlarla dövüşmediğimi soracak olurlarsa eğer, benim karakterimin zamanında gereğinden fazla kavgaya karıştığını, çok can yaktığını ve bazı pişmanlıkları

yüzünden artık dövüşmemeye yemin ettiğini söylerdim. Taklit ettiğimiz filmlerde bu tür karakterlere sıkça rastlandığından, daha fazla sorgulamadan bana inanırlardı. Zaten bir süre sonra sıkılıp ben de aralarına karışır, tıpkı onlar gibi havaya yumruklar ve tekmeler savurmaya başlardım.

Başta onlara yalan söylememin nedeni, henüz varlığından bile habersiz olduğum feminizmin beni bilinç dışımdan uyararak bu kurtarılma fantezimden utanç duymamı sağlamasıydı sanırım.

~

"Yağmurda yürümekten hoşlanmıyorum." Hazan bunu çok uzun bir sessizliğin ardından söylemişti. Islak ıslak bakıyordu, tıpkı Cem Karaca şarkısındaki kadın gibi. Cengiz, gençliğinde kadınların böyle bakmaması gerektiğini öğrenmişti o şarkıdan. Olan olmuştu, yapacak bir şey yoktu. Toparlamaya çalıştıkça her şey daha da kötüye gitmişti. Pes etmek üzereydi artık. Onsuzluk bu suçluluk duygusundan katbekat iyiydi.

"Bitsin artık, daha fazla üzmeyelim birbirimizi. Ben yapamayacağım, tükendim, sıkıldım, en çok da yoruldum," diyecekti tam. Vazgeçti. Hazan bu kadar ıslak bakmasaydı belki hepsini söyleyiverirdi.

Tüm bu cümleleri kurmak yerine, "Tamam o zaman, yürümeyelim," dedi. "Arabaya dönelim, seni evine bırakayım."

Bir an önce oradan, yani suç mahallinden uzaklaşmalıydı.

Cengiz'e göre bir suç yoktu ortada, varsa da bunun sorumlusu yalnızca o olamazdı. İki kişinin yaşadığı bu ilişkide olan biten her şeyde ikisinin de kabahati vardı. Artık

tartışmaya devam etmenin ona bir faydası olmayacaktı. Konu burada kapatılmalı, üzerinde daha fazla konuşulmamalıydı. Konuşmaya devam ederlerse haklı çıkması olanaksızdı. Üstelik sonradan pişman olacağı, hesapsız şeyler söylemesi kaçınılmazdı. En iyisi nadasa bırakmaktı her zamanki gibi. Henüz başlamışken bitirdiği, üzerini zamanla kapatıp soğumaya bıraktığı yüzlerce tartışmadan biri olmalıydı bu da.

Tecrübeleri Cengiz'e öğretmişti ki çözümsüzlük de çözüm olabilirdi bazı problemlere. İlişkiler fazla kurcalamaya gelmiyordu. Bu tip durumlarda oluruna ya da daha moda tabirle akışa bırakmak çoğunlukla en güvenli yoldu. Babası ona çok küçükken öğretmişti; eğer akıntıya karşı yüzersen boğulurdun. Kurtulmak için kendini akıntının yönüne doğru bırakıp, şiddeti geçinceye kadar kafanı suyun üzerinde tutmayı başarman yeterliydi.

Bu ilişkide Cengiz'in birçok hatası vardı muhakkak, bunun farkındaydı fakat doğru yaptığı bir şey varsa o da Hazan'a karşı hep aynı davranmasıydı. İkisinin arasında istikrarlı olan Cengiz'di. Hazan'ınsa sağı solu belli olmuyor; bir gün normal karşıladığı, hiç ses etmediği bir şey başka bir gün onu üzebiliyordu. Hazan'ın bu tutarsızlığı çok can sıkıcıydı.

Oysa Cengiz'in hiç de çok büyük ve karşılanamaz beklentileri yoktu. Tek istediği huzurdu. Kurduğu ya da kurmadığı her cümle için açıklama yapmaktan bıkıp usanmıştı. Artık çok genç sayılmazdı, hayatının geri kalanını sürekli kendini savunarak ve af dileyerek geçirmek istemiyordu. Kendini kısıtlanmış hissederek yaşayamazdı. Varoluşuna tehdit olarak görürdü bu tarz baskıları. Bugüne kadar hiç kimse için özgürlüğünden taviz vermemişti ve bu yaştan sonra değişecek değildi.

Cengiz eski karısıyla da benzer sorunlar yaşamıştı. Sinem tıpkı Hazan gibi onu sürekli sorularıyla köşeye sıkıştırarak feci hâlde bunaltırdı. Hazan'ın Sinem'e kıyasla iyi tarafı, onun kadar meraklı olmaması, en azından telefonunu gizlice karıştırmamasıydı. Fakat Hazan güzel yeşil gözleriyle ıstırap içinde öyle bir bakar ve insana kendini öylesine suçlu hissettirirdi ki bu, Sinem'in bağıra çağıra çıkardığı kavgalardan çok daha fenaydı. Oysa ikisi de biraz kendi hâline bırakabilselerdi Cengiz'i, gül gibi geçinip gideceklerdi. Olmuyordu ama, Sinem bunu becerememişti ve Hazan da ondan hiç farklı değildi. Cengiz artık dayanma sınırının sonuna geliyordu. "İnceldiği yerden kopsun," dedi iç sesi yine kim bilir kaçıncı defa. İncele incele kopmuyordu ama. Belli ki çok sağlamdı.

Arabaya doğru yürürlerken Hazan, "Bana gidelim mi?"' diye sordu.

Sinemli, Hazanlı kıyas dolu düşüncelerinden kendini güçlükle sıyıran Cengiz, "Hayır," dedi, "yarın çok işim var. Eve gidip yatayım, gücümü toplayayım."

"Peki, ben sana geleyim mi?" diye son bir soru daha sordu Hazan.

Bu ikinci sorunun da geleceğini ilkinden anlayan Cengiz hazırlıklıydı, hemen cevap verdi:

"Sen bilirsin ama yorgunuz ikimiz de."

Cengiz'in tek istediği bir an önce evine gidip yalnız kalabilmekti. Biraz bir şeyler okuduktan sonra kendini derin bir uykuya bırakacağı sakin bir gecenin hayali istemsizce gülümsemesine sebep oldu. İçinde bulundukları duruma hiç yakışmayan bu mimiği aceleyle sildi yüzünden. Bu densizliğini Hazan'ın fark etme ihtimalini göz önüne alarak, aslında

keyifsiz ve sinirli olduğunu ispat etmek istercesine, hiçbir cebinden bir türlü çıkmak bilmeyen araba anahtarına son derece saldırgan ve cinsiyetçi küfürler savurmaya başladı.

Hazan gülümsemeyi fark etmişti ve Cengiz'in en fena küfürleri böyle en suçlu olduğu zamanlarda kullanmasına alışıktı. Cengiz muhakkak bu şekilde Hazan'ı sindirip, üzerine gelmesini engelleyeceğini düşünüyordu ve tam da istediği gibi olmuştu. Konuşmuyordu artık Hazan fakat dışından sessizliğini korumayı başarsa da içinden çığlıklar atıyordu. Sevdiği adamın bu kadar acımasız olabilmesi yüreğini sıkıştırıyor, âdeta fiziksel olarak canını yakıyordu. Sanki bir tarafı onun ölmesini istiyordu. Cengiz yüzünden çektiği ıstıraba rağmen böyle bir şeyi aklından bile geçirmiş olmaktan utandı. "Tövbe, tövbe," dedi içinden. Her zaman hiçbir batıl inancı olmadığını söyleyen Hazan'ı, bazen içindeki ses işte böyle şaşırtırdı.

Tabii ki Cengiz'in ölmesini asla arzu etmezdi. Hazan'ın istediği sadece, çektiği bu eziyetin bir an önce bitmesiydi.

Yine böyle canının çok yandığı ve nasıl bu duruma düştüğünü anlayamadığı bir gün, abi yerine koyduğu çocukluk arkadaşı ona, "Erkekler korkunun kokusunu alır," diyerek olan biteni açıklamaya çalışmıştı. Kastettiği korku, kaybetmeye dair olandı. Kadın bu korkuyu hissettiğinde erkek acımasız olur ve asla korkmazdı kadını kaybetmekten.

Hazan gerçekten Cengiz'i kaybetmekten korkuyordu. Bunun sebebini ise tam olarak hatırlayamıyordu artık. Sevmesine seviyordu Cengiz'i, bir anda hayatından çıkıp gitse, onsuz kalsa çok özler, hatta mahvolurdu ama neden? Onu bilmiyordu işte. O eski şarkıdaki gibi nedensiz de severdi muhakkak insan bir başka insanı ama bu sonsuza kadar

sürebilir miydi? Bu sevginin devamı için illaki bir sebep gerekmez miydi?

Cengiz zaman içinde Hazan'ın ona dair sevdiği ne varsa hepsinden vazgeçmişti sanki. Eskisi gibi tutku dolu ve bir o kadar da şefkatli bir âşık değildi mesela. Uyurken sarılmaz olmuştu artık Hazan'a. Son zamanlarda Cengiz'in beraber vakit geçirmekten anladığı, aynı mekânda yakın mesafede bulunmaktı sadece. Oysa öyle değildi eskiden. Karşılıklı yemek yerken telefonu yerine gözlerinin içine bakardı Hazan'ın. Daha az susar, daha çok gülerdi. Öyle hatırlıyordu Hazan. Sonra içine bir şüphe düştü.

Cengiz eskisinden gerçekten o kadar da farklı mıydı ki? Belki de hep bugün olduğu gibiydi ama Hazan sırf onunla olmayı meşrulaştırabilmek için zihninde onu başka türlü görmek istemişti. "Aşkın gözü kördür," dedikleri tam da böyle bir şey olsa gerekti. Olayları hatırlamak istediği gibi hatırlıyor olabilirdi. İnsan hafızasına güven olmazdı ki. Cengiz'i bu kadar çok sevmesine, onsuz kalma düşüncesine katlanamamasına zihnî sebepler üretmek için hafızasını değiştirip ikisinin ortak tarihini baştan yazıyordu belki de.

Sanki bir ömür sürmüş bu ilişkinin zamanla birikip kocaman olmuş bir hüznü vardı ve hepsi Hazan'ın kalbinin üzerindeydi şimdi. Yaşadığı tüm haksızlıklar bir yığın olup üzerine çöreklenmiş, âdeta eziyordu onu.

Hazan anlamıştı ki o saatten sonra bu acıyı bir nebze olsun hafifletebilmenin sadece iki yolu vardı artık. Ya müthiş bir kavga çıkaracak ya da başkasıyla yatacaktı o akşam. İkincisini seçti, çünkü gerçekten yorgundu. Önce derdini anlatmaya çalışmaktan, sonra kuracak başka cümlesi

kalmadığındaysa bakışlarıyla yalvarmaktan çok yorulmuş, mücadele edecek hâli kalmamıştı.

"Tamam, eve bırak beni," dedi Hazan.

Neler olduğunun farkındaydı, mutsuz bir sonu nerede görse tanırdı.

Hazan'ın doğum gününe sayılı günler kala, bir sonbaharda başlamıştı Cengiz'le aşkları. O zaman bir hediye gibi kabul etmişti Cengiz'i hayatına. Kaç sonbahar geçirmişlerdi beraber, hatırlayamadı Hazan, zira saymayı bırakmıştı çoktandır.

Yine bir sonbaharda, bu sefer doğum gününden sadece günler sonra bitişe yaklaşmış olmaları Hazan'a çok anlamlı geliyordu. Cengiz'le beraber geçirdikleri daha o ilk sonbahardan beri bu anı beklemiş ve kendini buna hazırlamış olduğunu hayretle fark etti. Belli ki en başından beri biliyordu bir gün ayrılacaklarını ve buna rağmen bu ilişkiye başlamıştı.

Tıpkı insanın, öleceğini bile bile türlü şeylere manalar yükleyip onlar için durmadan çalışıp çabalaması gibi mantıkla açıklanamaz bir durumdu.

~

Biraz büyüdüğümde ve görünüşüm masallardaki prenseslere daha fazla benzemeye başladığında, kurtarılma fantezimden henüz vazgeçememiştim ama artık onu saklamam gerektiğinin farkındaydım. Yaş aldıkça bundan bilinçli olarak utanç duymaya başlamıştım çünkü.

Bağımsız, kendi kendine yeten; bir erkeğin değil korumasına, ilgisine bile asla ihtiyaç duymayan kadınlara fazlasıyla hayrandım. Onlar gibi olmak

istiyor, hiç olmadığım hâlde öyleymişim gibi yapıyordum.

İlk romantik maceralarımı gerçekten arzu ettiklerimle değil, bana yaklaşma cesaretini gösterenlerle yaşamayı tercih ettim. Bir prensesin reddedilmesindense çok da beğenmediği biri tarafından öpülmesi daha doğru geliyordu bana. O yüzden risk almadım hiç. Galiba öpünce prens olan kurbağa masalından gereğinden fazla ilham almıştım.

O zamanlar fark edememiştim, şimdi biliyorum ki çoğu küçük kurbağa prensin en çok düşündüğü şey kadınlardı. Bir kadına dokunma, onu öpme ya da teninin genelde giysiyle kaplı olan kısmından bir parça görme arzuları o kadar kuvvetliydi ki bunlar için yapmayacakları çok az şey vardı. Biz küçük kadınların böyle bir gücü vardı ama kendimizle uğraşmakla çok meşgul olduğumuzdan pek azımız bunun farkındaydık. Nasıl göründüğümüzle ilgili ciddi kaygılarımız vardı çünkü. Boyumuz ya çok kısaydı ya da çok uzun, göğüslerimiz ya çok küçüktü ya da çok büyük ya çok şişmandık ya da çok zayıf. Mutlaka utanılacak bir eksiğimiz ya da fazlamız vardı. En fenası, herkesçe iğrenç kabul edilen tüylerle veya sivilcelerle -bazen de her ikisiyle birden- savaş hâlindeydik. Bu savaşlarda mağlup olanlarımız, öz güvenli olmanın ne anlama geldiğini daha uzun yıllar boyunca öğrenemeyecekti.

Kusurlarımızı görmeyecek, onlara rağmen bizi isteyecek bir kahramanın fantezisi dönüp duruyordu zihinlerimizde. O zamanlarda bizim için masallarla gerçekler arasındaki farklar epey muğlaktı.

Gerçek hayatın öpünce kurbağa olan prenslerle dolu olduğunu henüz bilmiyorduk.

Cihangir'de sonradan yenilenmiş tarihî bir binanın en üst katındaki, yüksek tavanlı hem önde hem arkada evden bile geniş iki terasa sahip küçük dairenin kapısı çalındığında Hazan duştan daha yeni çıkmıştı. İncecik bedenini bir havluya sarıp, hiç acele etmeden kapıya doğru yürüdü. Ayakları çıplaktı. Açık kumral renkli uzun saçları ıslaktı. Yürüdükçe saçlarından ahşap zemine sular damlıyor ama Hazan buna hiç aldırmıyordu. Duşa bile zor girmiş, giyinip hazırlanmaya ruh hâli elvermemiş, aslında buna gerek de görmemişti.

Geçmişinde onu yatağa atmaya çalışanlardan biri, "Kadınlar daha önce beraber oldukları erkeklerle daha kolay sevişirler," demişti. Sahibinin ismini hatırlamıyor olsa da bu sözünü hiç unutmamıştı. Adam, Hazan'a ilk geceden bir kadını sevişmeye ikna etmenin zorluklarını uzun uzun anlatmıştı. Oysa bir kere beraber olduktan sonra, arada ilişki olsun olmasın tekrarının gerçekleşmesi çok kolay olacaktı.

Hazan, adama hak vermiş ve onunla sevişmeyerek bir bakıma tezinin doğru çıkmasına yardımcı olmuştu. En azından bir kısmının… Bu gece yaşanacak olanlar da ikinci kısmının ispatıydı.

"Erkekler de hiç farklı değil," dedi iç sesi.

Hazırlanmaya hiç yeltenmemiş olması ondandı belki. Yorgunluğu bir tarafa, o gece ne olacağını o da misafiri de gayet iyi biliyordu zaten, zahmete girmek gereksizdi. Bir taraftan kapının tam yanındaki aynaya bakarken ve gördüğünü

beğenirken kapıyı açtı. Anında ışıl ışıl parlamıştı gözleri, hiç ıslak bakmıyordu artık.

Erkek "Hiç değişmemişsin," dedi. Bunu söylediği anda pişman olmalıydı ama memnun gözüküyordu hâlinden, zira bunun ne kadar klişe ve gereksiz bir cümle olduğunun farkında bile değildi belli ki.

Hazan da şikâyetçi değildi zaten. Beğenmişti cümleyi. Zaten beklentisi çok düşüktü. Bu geceden elde etmeyi umduğu şey orgazm bile değildi. Sırf sevişme niyetiyle orada olduğunu bilse de zihninin övgüye, bedenininse okşanmaya ihtiyacı vardı.

"Gir içeri de bize bir şarap seç," dedi erkeğin elindeki buketi alırken, "kıpkırmızı olsun."

Ses kendi sesiydi ama sözcükler başkasına aitti. Çiçekler de onun için olamazdı, ona verilmiş olsa da. Karanfil hiç sevmezdi çünkü, hele kırmızısından nefret ederdi.

Erkek gittiğinde, Hazan onu çağırdığına çok pişmandı. Keşke zamanı geri alabilseydi, telefonunu onu aramak üzere eline aldığı o talihsiz ana dönebilseydi ve hatta daha da geriye gidebilseydi. Mesela Cengiz'le tartışmaya başlamalarından beş on dakika öncesine…

Bu düşünceyi silmek ister gibi kafasını iki yana salladı. Her şeyi baştan alsa ne değişirdi ki? Yaşananların doğal sonucu olarak iş oraya gelecekti zaten. O anda olmasa da pek yakındaki bir başka zamanda o fırtına kopacaktı. Bunun önüne geçmenin bir yolu yoktu fakat o aramayı hiç yapmamış, o erkeği hiç çağırmamış ve gecenin bu kısmı hiç yaşanmamış olabilirdi. O zaman bu kadar berbat hisseder miydi yine de?

Hazan'ın başı çatlıyordu. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Düşünmeyi bırakabilseydi keşke. Sadece bu gecelik, dünyada var olan bütün düşüncelere ve onlarla gelen tüm duygulara hem beynini hem de kalbini kapatabilmek istedi.

Onu görmek hiç iyi gelmemiş, aksine geçmişten gelen türlü sıkıntıların zihninde yeniden dirilmesine sebep olmuştu. Bu adamla uzun seneleri geçmişti beraber, ite kaka, kanırta kanırta.

En sonunda ayrılmışlardı. Öyle pat diye değil, birbirlerine acı çektire çektire… Hiç istememişlerdi birbirlerini üzmeyi aslında; güçsüzlüklerinden, biraz da güvensizliklerinden olmuştu öyle. Ayrılıklarının ardından, her kalbi kırıldığında, gururu incindiğinde, kendini yalnız hissettiğinde ama sadece gecenin bir köründe, biraz da içkiliyse aramıştı Hazan onu; her aradığında geleceğini bilerek.

Hazan bu defasında da hayal kırıklığını onunla unutmak istemiş, tanıdık bir tenin hem zihnine hem de bedenine iyi geleceğini düşünmüş ama yanılmıştı. Hiç hesapladığı gibi olmamıştı. Sevişir sevişmez sıkılmıştı ondan, gitsin istemişti. Erkeği evden yollayabilmek için aklına gelen her türlü pisliği yapmıştı.

Önce, verecek bir cevabı olmadığını bildiği hâlde eski konuları açarak onu köşeye sıkıştırmış, birbiri ardına sert cümleler fırlatmıştı yüzüne. Bu yetmeyince onu bir zamanlar çok iyi tanımış olmanın avantajıyla zayıf noktalarını kurcalamaya başlamış, elindeki her şeyle saldırıya geçmişti. "Düşman kör nişancıdır da dost bilir nereden vuracağını," demişler ya, o hesap işte; Hazan onu en iyi nereden vuracağını hâlâ hatırlıyordu.

Hazan eski sevgilisini gerçekten de iyi tanıyordu. Önce, kendine yakıştırdığı üzere o geceyi o yatakta Hazan'ın yanında geçirmesi hususunda şartlanmış kafasını duvarlara vurmak istemiş, sonrasında ise kafasını da alıp, sadece birkaç saat önce neşe içinde girdiği kapıdan hüzünlü bir şekilde çıkıp gitmeyi daha uygun bulmuş olmalıydı.

Hazan en sonunda tek başına kalabildiğinde, sanki hasta ve yaşlı bir kadınmış gibi yavaşça yatağına bıraktı kendini. Âdeta bir asırlık anıyı tekrar zihninde canlandırmaktan yorgundu.

Sesini kısıp komodininin en üst çekmecesine koyduğu telefonunu eline aldı. Bir cevapsız çağrı, bir tane de mesaj… İkisi de Cengiz'dendi. Okumadı mesajı. Zaten geri aramayacaktı. Ne diyeceğini bilemez, saçmalar, daha kötü yapardı her şeyi, daha kötüsü varsa tabii...

Cengiz'i aldatmış mıydı? Bu gece gerçekten yaşanmış mıydı veya daha da önemlisi, ne zaman yaşanmıştı? Hazan bu gecenin aslında çok zaman öncesinden bir hatıra olduğuna karar verdi zihninde. Cengiz'i henüz tanımadığı zamanlardan…

Hatırlayamadığı bir zamandan beri Cengiz onun Cengiz'i değildi ve artık Hazan da ona aitmiş gibi hissetmiyordu kendini. Sahip olduğunu sandığı güvenli sığınaktan kayıp düşerken, Cengiz onu tutmak için hiçbir şey yapmamıştı. Bu ilişkide ne güvende ne de huzurlu olabileceğini nihayet anlamıştı Hazan. Onunla olmak, onsuz kalmaktan daha çok acı veriyordu. Üstelik beraberken yalnız hissediyordu kendini, tek başınayken hissettiğinden daha çok ve onsuzluk bir gün öncesi kadar güç gelmiyordu artık, hâlâ ürkütücü olsa da.

Hazan, bu gecenin neden yaşandığını kavradı o anda. Tıpkı Tarık bin Ziyad'ın Cebelitarık Boğazı'nı geçip İspanya kıyılarına çıkar çıkmaz yaptığı gibi Hazan da gemileri yakmıştı, bir an bile dönüş umudu kalmasın diye.

Hazan, elinde telefonla, şaraptan zonklayan başını yastığa bıraktı. Kuruyan dudakları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek başına mutfağa gidip bir bardak su alamayacak kadar korkuyordu.

~

İlk sevgilimle evlenseydim her şey çok daha kolay olacaktı. Bunu şimdi görebiliyorum. O zamanlar bu seçenek bana çok sıkıcı gelmişti. Önümde koca bir ömür vardı. Mutlaka ondan daha iyileri karşıma çıkacaktı. Daha uzun boylu, daha iyi sevişen, daha akıllı, daha daha bir sürü şey işte... Upuzun bir yolun en başında zannediyordum kendimi. Yol çok da uzun değilmiş. Bir çırpıda geçti çok şey yaşayınca. İlk sevgilimle evlenseydim eğer, daha uzun gelirdi bana, eminim.

Bu kısacık yolda birkaç şey öğrendim kendimle ilgili. Bunlardan biri, pişmanlığımın sonunun depresyonla biteceğiydi. Bu sebeple pişmanlığa yer vermemeyi, her yaptığımı çok beğenmeyi huy edindim. Hatalardan ders almayı ikinci plana attım, iyi de oldu. Geçmişe takılmanın kişinin kendine yapabileceği en büyük işkencelerden biri olduğunu düşünmüşümdür hep. Ayrıca bu, kolaya kaçmaya bayılan yapıma çok ters gelirdi. Serüvenim güvenli bir evde başlamamış olsaydı, bu kadar sevilip korunmasaydım, eminim bambaşka maceralara atardım kendimi. Biraz hayranlık,

fazlaca da hayretle baktığım kimi kadınlara benzerdim belki o zaman. Ama ben sağlamcıydım ve çok sevdim bu özelliğimi. En az diğer tüm özelliklerim kadar...

En çok Freddy Krueger'dan korkardım küçükken, bir de yalnız kalmaktan. Sonra bunlara özgürlüğümü kaybetme korkusu eklendi. Yalnızlık iki numaraya düştü, Freddy unutuldu. Büyümenin bir parçasıydı bu belki de. İşler az daha düzeldi, normalleşti o zaman; çünkü yalnızlık korkusuyla verilmiş her kararın bedeli ağır ödenmişti.

Hâlâ bu dünyada bir başıma kalmaktan korktuğum için bir erkek benimle ilgilendiğinde, onu kendime eş yapma ihtimalim üzerinde çalışırdım ama özgürlüğümün elden gideceği korkusuyla çoğu zaman bu ilişkimsi macerayı sabote eder, fazlaca ilerlemesine müsaade etmeden ondan kurtulurdum. Sonra yalnız kalma korkusu geri tepip tam beni pişman edecekken, kendini beğenmiş yanım ağır basar; ondan kurtularak ne kadar akıllıca bir şey yaptım diye kendimi tebrik ederdim. Tüm bu karmaşanın içinde âşık olma yeteneğimi kaybetmiştim.

Hazan çok rahatsız bir uykunun ardından sabah erkenden uyandı. İlk iş olarak Cengiz'den gelen mesajı okudu. Cengiz, laptopunu onun evinde unutmuştu, bugün bir ara uğrayıp almak istiyordu.

Hiç şaşırmadı Hazan, mesajın böyle bir içeriğe sahip olacağını zaten tahmin etmişti. Cengiz mecbur kalmasaydı, yarım kalmış tartışmaları unutuluncaya kadar hiç sesini

çıkarmayacak ve bir süre yok olacaktı. Belli ki bu pasif agresif güç gösterisini laptopuna olan acil ihtiyacı yüzünden ertelemek zorunda kalmıştı.

Hazan sabahın daha makul bir saatine kadar zar zor bekledikten sonra onu aradığında, Cengiz sözlerine, Hazan'ın gece neden aramasına veya mesajına cevap vermediğini sorarak başladı. Sesi sinir bozacak kadar soğuk ve hissizdi.

Hazan, bu saatten sonra hiç kimse için bir önem taşıması mümkün olmayan bu soruya cevap vermek yerine konuşmaları gerektiğini ve o gün mutlaka onunla görüşmek istediğini söyledi.

Cengiz, "Hazan, lütfen, gün daha yeni başladı ama ben şimdiden çok yorgunum. Üstüne üstlük çok işim var bugün. Sadece kapıdan uğrayıp, laptopu alıp gideceğim," dedi ve Hazan'ın talebini savuşturmak amacıyla birkaç benzer cümle daha kurdu. Bu konuda çok talimli olduğundan epey ustalaşmıştı.

Hazan'ın iç sesi "Telefonda söyle o zaman," dedi, "şimdi."

İçinden gelen sesi dinledi Hazan. Telefonda kurdu bildiği bütün klişe ayrılık cümlelerini. Başka türlü nasıl ayrılınır, bilmiyordu çünkü. Zaten bu saatten sonra gerçek sebepleri sıralamak manasız, üstelik faydasızdı.

Kısacık bir duraksamanın ardından "Peki," diye cevap verdi Cengiz, "Sen nasıl istersen öyle olsun."

Hazan bir gece önce içinde hissettiği erkeği geçirdi aklından, belki biraz Cengiz'den kayıtsızlığının öcünü almak istediğinden ama en çok, bu hikâyenin tek kurbanı olmadığına kendini inandırmak için.

"Tamam, ben nasıl istersem öyle olsun o zaman. Sen beni her şeyden ve herkesten çok sev. Gözün benden başkasını

görmesin. Bana olan hayranlığın her geçen gün katlanarak artsın, benimle gurur duy. Eleştirsen de beni bazen, sadece iyiliğim için olsun bu ve ara sıra beni övmeyi de becer. Varlığım sana sonsuz huzur ve mutluluk versin ve tabii senin varlığın da bana. Yalana gerek olmayan bir dünya kur benimle. Her zaman bana doğruyu söyle. Beni hep dinle, hep duy, hep anla. Bir daha bana asla haksızlık yapma!" demedi Hazan. Onun yerine kapattı telefonu, gözleri kadar kuru bir "hoşça kal" diyerek. Şimdilik söz geçirebiliyordu gözyaşlarına, çünkü son zamanlarda yeterinden fazla harcanmışlardı bu adam için. Oysa kuru gözlerine rağmen içinden bağıra bağıra ağlıyordu Hazan.

Sadece kısacık bir telefon konuşması öncesinde hayatının tam merkezinde olan bu adam şimdi bir yabancıydı ona. Birbirleri hakkında kimsenin bilemeyeceği her mahrem detaya vâkıf olacak kadar yakınken, şimdi bir anda en yabancıdan bile daha uzak olmuşlardı. Birinin, bir diğerinin üzerinde hiçbir hakkı kalmamıştı. Önce tanımak, sonra alışmak, daha sonra da katlanmak uğruna harcanmış onca enerji ayrılmalarıyla tamamen boşa gitmişti. Tüm bu cümlelerin başına bir de "yine" sözcüğünü ekliyordu Hazan'ın iç sesi. Her "yine" deyişinde içinde bir şeyler kopuyordu sanki.

Hazan, eski sevgiliyle arkadaş kalınabileceğine inanmazdı, istemezdi de bunu. Öyle düşünerek kendini boş yere teselli etmeyecekti.

Cengiz hayatından sonsuza dek çıkmıştı. Bu gerçeği idrak etmesi gerekiyordu. Olan buydu. Bitmişti. Cengiz artık yoktu.

Yine yalnızdı. Yine tek başına, yine aşksızdı. Bu yaşta eşi olmayan bir kadındı. Herkesin yadırgadığı, hatta biraz da acıdığı…

Hazan hain bir panik duygusunun, içini dalga dalga kapladığını hissetti. Âdeta cayır cayır yanıyordu içi.

~

İlk sevgilimden ayrıldığımda çok gençtim. Ondan ayrılmak büyük bir hataydı. Ama dedim ya, çok gençtim. Hata yapmak benim doğamda vardı. Hiç kimse de bana "Aman dur, yapma!" dememişti. Gerçi biri çıkıp anlatacak olsaydı başıma gelecekleri, uyarsaydı beni, yine de hiçbir şey değişmezdi; farklı davranmazdım. Hiçbir zaman bana anlatılanlardan bir şey öğrenemedim ben, illaki kendim yaşayıp görmem gerekti.

Ben o zamanlar sanmıştım ki hayatıma giren her erkek beni ilk sevgilim kadar çok ve bir o kadar da içten sevecek. Onun bana baktığı gibi bakacak hep, hayranlık ve derin bir saygıyla. Benimle sevişmek için onun kadar deli olacak. Gözü benden başkasını asla görmeyecek bir de.

Meğer gerçekler hiç de öyle değilmiş. Erkekler yaş aldıkça ilişkilerde akıllanırken kadınlar iyice salaklaşırmış. Bunu nihayet anladığımda isyan ettim. Ezber bozmaya yemin ettim, ben bu kadınlara hiç benzemeyeceğim, yaşadığım yılların sayısından beklendiği gibi davranmayacağım diye. Başardım da... Akıllı olmaya devam ettim.

Bunun bir bedeli vardı elbette; yalnızdım artık. Hayatta bir başıma kalmıştım. Böyle olmasının iyi taraflarının, kötü taraflarından bir tık fazla olduğunu hayretle fark ettim. Yani yalnızlığın o kadar da korkulacak bir şey olmadığını, hatta bir bakıma daha avantajlı olduğunu sonunda anlamıştım.

O dönemde erkekler hep birbirine benziyor gibi geliyordu bana. Sanki bütün davranışlarını yöneten kocaman egoları ve bunun tam tersi oranda beyinleri vardı. Tahammül edemiyordum her şeyi bilir tavırlarına, bana üstünlük taslamalarına. Tam bu sıralarda hayatıma o girdi.

Bizim patron beşinci kez evlenmeye hazırlanıyordu. Müstakbel eşi, ondan önceki üçü gibi yine kendisinden çok gençti. Zaten sadece ilk eşi kendi yaşlarındaydı ve bir tek o, boşanırken kocasının mal varlığından büyük bir parça koparmaya çalışmamıştı. Bu sefer nihayet akıllanmıştı patron; evlilik sözleşmesi yapacaktı. Bu konuyu halletmek için bir hukuk firmasıyla görüşüp anlaşmıştı. Firma bizim ofise gelsin gitsin, patronla toplantılar yapsın, tam da uygun sözleşmeyi bu sayede hazırlasın diye onu görevlendirmişti.

Adı Cengiz. İlk başlarda ismini hiç beğenmiyorum, çok yabancı geliyor dilime, aklımda bile tutamıyorum. Benden o kadar az uzun ki biraz yüksek topuklu ayakkabı giydiğimde onu geçiyorum. Belki de sadece bu yüzden hayalimdeki şövalyeye hiç benzemiyor. Parlak, iri kahverengi gözleri var ama. Güzel bakıyor o gözlerle. Kıvırcık, siyah saçlarıyla kirli sakalı, çok da düzgün olmayan yüz hatlarına yakışıyor. Ofisin mutfağında kahve içerken tanışıyoruz. Nasıl bir tesadüfse, zaten kahvemizi hep aynı anda içiyoruz.

Cengiz bir keresinde yanıma yaklaşıyor, dünyanın en başarılı sayılan askerî harekâtlarından birinin Avrupa'da minicik bir ülke olan Lihtenştayn tarafından yapıldığını bilip bilmediğimi soruyor. Bilmiyorum tabii. Bunun üzerine, bana göre dünyanın

en sevimli hikâyelerinden birini anlatmaya başlıyor: Avusturya-Prusya Savaşı'na sadece 80 askerden oluşan ordusuyla katılmış Lihtenştayn. Hiçbir kayıp vermeden ve kimseyi öldürmeden, üstelik bir kişi fazla, 81 kişi olarak evlerine geri dönmüşler çünkü savaş esnasında bir de karşı taraftan arkadaş edinmişler.

"Kadınlar kendilerini güldüren erkekleri sever" klişesini ispatlayanlardan biri de ben oluyorum. Cengiz, benim o güne kadar tanıdığım en zeki erkek. Komik, eğlenceli ve kesinlikle çok ilgi çekici. Giyinmeyi, şarkılara eşlik etmeyi, restoranlarda yemek ve şarap seçmeyi çok iyi beceriyor. Onunla tanışan herkes ona bayılıyor. Tam bir sosyal deha. Boy pos ve cüzdanındaki eksiklikler onun diğer yönlerinin aşırı gelişmesine sebep olmuş, diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ben o zamanlar aşk diye bir şey olmadığına, geçmişte yaşadığım saçma duygu karmaşalarına aşk deyip kendimi kandırdığıma inanıyordum. Cengiz beni aşkın varlığına inandırdı. Hemen değil ama... Bunun için uzunca bir süre sürekli beni araması, telefonumu mesajlarıyla inim inim inletmesi, bulduğu her fırsatta beni benzersiz iltifatlara boğması, sıkması, sonra bir anda hepsini kesip depderin bir sessizliğe gömülmesi ve bir müptelanın başta hiç sevmediği hâlde alıştığı sigarayı istemesi gibi kendisi için kıvranmamı sağlaması gerekti.

Bu davranış paterni, onun kadınları etkileme tarzıydı ve ilişki geçmişine bakılırsa işe de yarıyordu.

Cengiz, Levent'teki bir plazanın yirmi birinci katında, yüksek tavanlı, Boğaz manzaralı, minimal tarzına rağmen son derece gösterişli ve kesinlikle çok pahalı mobilyalarla döşenmiş bir ofiste çalışıyordu. Yaklaşık yirmi kişilik bir kadroya sahip bu hukuk bürosunda o da kıdemli sayılan avukatlardan biriydi. Ofiste kıdemi yüksek olanlar en az çalışanlarken, iş yoğunluğundan en fazla şikâyet edenler de yine onlardı. Maaşı hiç fena olmamasına rağmen pahalı zevkleri yüzünden çoğunlukla para sıkıntısı çekerdi Cengiz. Yine de çalıştığı yerden memnun sayılırdı. Her zaman onu bekleyen çok fazla ve çok mühim işleri olan meşgul bir adam gibi gözükmeyi sevdiğinden ama gerçekte çalışmayı pek sevmediği için tam ona uygun bir işti bu.

Sabah Hazan'la konuştuktan sonra Cihangir'e, onun evine uğramış, Hazan'ın söz verdiği gibi apartman görevlisine bıraktığı laptopunu almış, oradan ofise gitmiş, iş arkadaşlarıyla bolca sosyalleşip arada stajyer avukatlara iş yükünü aktardıktan sonra, genelde yaptığı gibi mesainin bitimini beklemeden ofisten çıkmış, plazanın altı asansöründen biriyle eksi ikinci kattaki garaja inip, bıraktığı yerde bekleyen siyah *Mini Cooper* arabasına yerleşmiş ve laptopunu teslim aldığından beri Hazan hiç aklına gelmemişti.

Pek trafik yoktu. Levent'ten Etiler'deki lüks bir sitenin içinde bulunan dairesine varması on dakikadan az sürecekti. O sırada kafasında akşam yemeğini tasarlamaya başladı. Acılı, domates soslu makarna yapacaktı kendine. Yanında güzel bir kırmızı şarap açacaktı. Şarap nihayet aklına Hazan'ı getirdi. Bundan bir ay kadar önce Barselona'dan dönerken havaalanından, çok kaliteli ve vergisiz olduğu hâlde oldukça pahalı dört şişe kırmızı şarap almışlardı. Ancak bir türlü fırsat bulup içememişlerdi.

Hazan bu sabah ona ayrılmak istediğini söylediğinde, Cengiz on yaş daha genç olsaydı, "Sevgilim, yapma böyle, bir fırsat daha ver bize. Her şeye en başından, yeniden başlayalım. Bu sefer farklı olacak. İnanıyorum buna," diye cevap verebilirdi belki.

O zamanlar aşkı daha fazla ciddiye aldığından veya sadece, canı her sevişmek istediğinde başka bir kadın bulma derdiyle uğraşmamak için, inanarak ya da inanmayarak kurabilirdi bütün bu cümleleri ve hatta daha fazlasını. Oysa tüm bunların yerine kestirip atmıştı:

"Sen nasıl istersen öyle olsun."

İyi de olmuştu. Kuş gibi hafif hissediyordu şimdi kendini. O pahalı şaraplardan birini açıp Hazansız içmeye karar veren Cengiz, yolun geri kalanında makarna için hazırlayacağı sosun ayrıntılarından başka hiçbir şey düşünmedi.

Eve vardığında Cengiz'in içini bir hüzün kapladı. Boş eve girmek biraz canını sıkmıştı. Nergis'i mi arasaydı acaba?

Nergis hem üniversiteden eski bir arkadaşı hem de onunla aynı siteden komşusuydu. Cengiz'in dairesinin iki kat altında, tek başına yaşıyordu. Aslen Ankaralıydı. On sekiz yaşında gencecik bir kızken hukuk eğitimi için kalabalık ailesinden ilk defa ayrılarak İstanbul'a gelmiş ve bir daha da senede birkaç kez yaptığı kısa ziyaretler dışında Ankara'ya dönmemişti.

Tanıştıklarında Nergis'in fakültede henüz birinci, Cengiz'in ise üçüncü senesiydi. İlk görüşte birbirlerinden hoşlanmışlardı. Daha doğrusu Nergis, Cengiz'e fena hâlde tutulmuş, bu da Cengiz'in çok hoşuna gitmişti. Uydu gibi gittiği her yerde onu takip eden genç kızın bu hâlleri çok sevimliydi. Üstelik Nergis'in gözündeki kendi hâlini çok

seviyordu. Kızın ona karşı saklayamadığı derin hayranlığı iyi geliyordu Cengiz'e.

Cengiz'in alttan kalmış bir sürü dersi vardı. Nergis benzersiz bir itinayla tuttuğu ders notlarını onunla seve isteye paylaşmayı ve sınavları öncesinde onu çalıştırmayı kendine görev edinmişti. Cengiz, Nergis'ten epey önce hukuk eğitimine başladığı hâlde ikisi aynı anda mezun olabilmişse bu başarı kesinlikle Nergis'e aitti. Mezuniyetlerinden sonra irtibatı hiç kesmemişler, görüşmeye devam etmişlerdi.

Cengiz, Nergis'in ona olan hayranlığının yıllar içinde azalacağına arttığının ve artık saplantılı bir tutkuya dönüştüğünün farkındaydı. Bunun sebebini de çok iyi biliyordu. Nergis, eninde sonunda bir gün beraber olacaklarına dair umudunu asla kaybetmiyordu ve bunu sadece kadıncağızın inadına bağlamak büyük haksızlık olurdu.

Cengiz'in tavırları hep dostçaydı ama ne zaman Nergis'in onunla olmaktan tamamen ümidi kesmek üzere olduğunu hissetse belli belirsiz bir hareket yapar, tekrar umutlanmasını sağlardı. Bu sayede Nergis'in hep istediği mesafede, yani ne arkadaş ne de âşık olarak, tam ikisinin arasında bir yerlerde durmasını sağlıyordu.

Cinsellik yoktu aralarında, hiçbir zaman olmamıştı. Bir defasında sarhoşluk bahanesiyle Nergis onu öpmeye kalkmışsa da Cengiz, bir kadının sarhoşluğundan faydalanacak bir erkek olmadığı bahanesiyle onu durdurmuştu. Nergis çok utanmış, bir daha böyle bir şey denememişti.

Aslında oldukça çekici bir kadındı Nergis ve Cengiz onu hiç arzulamıyor değildi. Dalga dalga, açık kumral saçları beline kadar uzanıyor, sevimli yüzü ve daima taktığı yuvarlak, kalın çerçeveli gözlükleriyle otuz beş yaşına rağmen